

האויב העיקרי. האויבים ישבו בחדרים מאוררים במוסדות המדינה, שתפקידם לפל בהתיישבות העובדת. היום, כשאנו יושבים עם אנשי עין-חוצוב באוטובוס שהפך לחדר-אוכל, קשה להם להיזכר מתי ובמה בדיוק התחילה המלחמה. כשאחד שר החקלאות לשעבר, משה דיין, את כל המוסדות המספלים בהתיישבות ל- גוף אחד, עזבו את מקום עבודתם שני ה- ידידים העיקריים של עין-חוצוב: מיכה הילב ויחיאל אבני. במקומם צצו שמות חדשים: חנוכי, קצין פיתוח ראשי במשרד החקלאות; פויו שטרייספלד, מנהל החבל; צבי ווייני- גר, המוכר גם בשם ווייני, סגנו של פויו; ורפי גני, האיש המבצע עתה את הפעולות העיקריות נגד קבוצת המתיישבים. בפעם הראשונה נתקלו אנשי עין-חוצוב ביחס עויין, כשהתברר להם שהבאר הישנה עומדת להתייבש. הנס, שקרה בפעם הרא- שונה, לא חזר שנית. משבוע לשבוע פחתו המים בצניורות.

יעקב רץ לתל-אביב, התקבל לראיון אצל קצין הפיתוח הראשי במשרד החקלאות. "הכל נשרף אצלנו", זעק בהתרגשות, "מוכ- רחים לעשות משהו".

הפקיד נינוח בכסאו בשלווה. "למה כל הרעש הזה?" השיב בין לגימת קפה אחת לשנייה. "שישרף! מי אמר לכם ללכת לשם?" אבל יענקלה לא היה מוכן להסכים ל- גישתו החינוכית של חנוכי. הוא ושותפו גיל השקיעו בחווה — גוסף כוחם — הון כסף. הם מכרו את כל רכושם — גם את הטרק- טורים וגם את הקומביינים — וכל מה ש- נשאר להם היו הדונמים הירוקים בערבה. הם רצו למקורות וביקשו לעשות קידוח חדש על חשבונם. ההשקעה צריכה היתה להגיע לארבעים אלף לירות.

במקורות הסכימו. אחרי שבוע, כשהיו צריכים להתחיל כבר בעבודה, הודיעו אנשי מקורות כי ההסכם בוטל.

אנשי עין-חוצוב לא הבינו מה מתרחש. אחרי זמן מה הבינו קצת יותר. באחד הימים ביקר במקום מנהל החבל פויו שטרייספלד. הוא עבר בשדות הירוקים, הסתכל בעבודת האנשים בשמש הלהטת, ולבסוף השמיע הערה בלתי צפויה: "חברה, אתם מהווים פה מיסרד. אני צריך לבנות פה ישוב, ואתם יושבים פה ומפריעים לי".

לאט לאט הבינו אנשי עין-חוצוב, שכל המוסדות המספלים בהתיישבות עומדים נג- דם. הם הרגישו זאת בכל הזדמנות. לפני כשנה וחצי הצליחו יענקלה וגיל לקנות צריפים ישנים בסדום. הצריפים הועברו בי-

ביח בלב הערבה

המראה הכללי של חוות עין-חוצוב, דרומה מ- סדום, שמקימה נמצאים עתה במלחמה עם מוסדות ההתיישבות.

הצריפים הובאו למקום עליידי המתיישבים, והאוטובוס, המשמש כחדר-אוכל לקומץ החלוצים, נרכש בכספם מחברת נפטא. מאגר המים, בתחתית התמונה, נתהווה בשעת הקיזוחים הנסיוניים.

קופות ציבוריות, השקיעו את כספם והצי- ליהו. יתכן כי אנשים אלה מצאו שיטה חדשה לפיתוח הערבה: שיטת ההתיישבות החלוצית של המערב הפרוע — תערובת של אינטרסים עסקיים עם יצר הרפתקנות. אם שיטה זו תתקבל, יהפוך צבא הפקידים של מוסדות ההתיישבות למיותר.

עזבונו את עין-חוצוב כלילה, חוסיין אמון יצא כבר לשמירה, תמוש בעוזו, שלא הרוח- זר לפקיד הסוכנות. שני קילומטרים צפונה משם נעצרה מכוניתו עליידי משמר צבאי.

"אנחנו טוענים שאפשר להקים ישוב חדש בכל מקום בערבה רחבת-הידיים, אפילו בקר- בתנהו, הסביר יעקב סלבין, "אנשי הסוכנות טוענים כי מים ניתן למצוא רק אצלנו. זהו שקר! לפני חצי שנה עשו קידוח נסיוני כי- ארבעה קילומטרים דרומה מן המקום בו אנו יושבים. המים פרצו למעלה בגובה עש- רה מטרים. אלה הם מים מצויינים — 280 מיליגרם כלור. לפי חוות דעתם של המומי- חים ניתן להוציא משם 400 קוב. או למה רוצים לנגל דווקא אותנו?"

קשה למצוא תשובה הגיונית לשאלתו ה-

יעקב הלך למטרה, וקיבל שם תשובה שלילית. המטרה מחלקת נשק רק לאנשים פרטיים, ולא לישובים. ליישובים ניתן נשק הצבא. מהצבא קיבלו תשובה אחרת: הם אינם יכולים לתת את הנשק, היות ותנועת המושבים לא מכירה בהם כיישוב.

של הסוכנות היהודית נקראו הכלבים פויו ורפי, שהם הידידים הטובים של ילדיה של מרים עמיאל (המחזיקה בתינוקת). יחד עימה נראית אחותה, רוחמה, אשר באה לביקור קצר במקום.

"אתם תסעו בלוחית חילים", הסבירו אנשי המשמר, "הנסיעה לבד מסוכנות". בא תו יום ירו מסתננים במכוניות שחלפו בכביש סדום-אילת. המכונית ש- נפגעה היתה מכוניתו של רפי גני, שבא עם אנשי סוכנות אחרים, כדי ליטול את הנשק מאנשי עין-חוצוב.

פשוטה של יעקב. יתכן כי התשובה היחידה טמונה בעובדה שמוסדות ההתיישבות מש- קיעים מיליונים רבים ביישובים דומים, והי- תוצאה היא עגומה: מרבית המתיישבים נוטשים את המקום. וכאן, בלב הערבה, הופיעו מתיישבים פר- טיים, שלא קיבלו שום תמיכה כספית מ-

חדר-אוכל באומובוס

יעקב סלבין (ראשון משמאל) עם חבריו, בשעת ארוחה. באוטובוס ישן המשמש כחדר- אוכל. יש לנו תוכנית לבנות חדר-אוכל, אבל אנו לא רוצים להרגיז את הפקידים, הסביר יעקב.

או ההליטו תושבי עין-חוצוב לא להחזיר את נשקם.

★ ★ ★
"למה דווקא אותנו?"

משכר הגיע השיאו. בלישכתו של נא שר החקלאות התקיימה לפני זמן מה ישיבה, בה השתתפו כל אויבי עין-חוצוב. בישיבה התקבלה החלטה לסלק את המת- יישובים ממקומם. הנימוק הרשמי: מוסדות ההתיישבות עומדים ליישב במקום גרעין נח"ל, כדי להקים יסודות ליישוב חדש.

שלמותם, והועמדו במקום האהלים. זמן קצר לאחר מכן הגיע מכתב רשמי, הורש- הדיסה מיידית של הצריפים, שנחשבו למב- ינים בלתי-חוקיים.

אך המים הגיעו עד נפש, כשבאו אנשי הסוכנות בדרישה להחזיר את הנשק, אותו קיבלו המתיישבים לפני שלוש שנים. "הרי אנו לא יכולים לשבת כאן ללא נשק" טען יעקב סלבין במבוכה. "זה נכון", השיב לו רפי גני, "אבל אנו לא חייבים לתת לכם נשק. זה לא תפקידנו. תלכו למטרה, אולי הם יתנו".